

Arrest

nr. 290 444 van 16 juni 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 14 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 februari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 april 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 oktober 2020 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

Op 28 januari 2021 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) dat beschermingsverzoek onontvankelijk, omdat verzoeker reeds een beschermingsstatuut heeft in een andere EU-lidstaat, met name in Roemenië. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Bij arrest nr. 265 013 van 7 december 2021 werd het beroep tegen die beslissing verworpen door de Raad.

Op 24 december 2021 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 15 april 2022 verklaarde het CGVS die aanvraag niet-ontvankelijk op grond van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad.

Op 4 mei 2022 diende verzoeker een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 23 mei 2022 bracht de arts-adviseur een advies uit.

Op 24 mei 2022 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) die aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 290 443 van 16 juni 2023 verwierp de Raad dit beroep.

Bij arrest nr. 283 621 van 19 januari 2023 verwierp de Raad het beroep gericht tegen de beslissing van het CGVS van 15 april 2022.

Op 7 februari 2023 legde de gemachtigde het bevel op om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam : E. M.

voornaam : H.

geboortedatum : [...]1997

geboorteplaats : A.

nationaliteit : Syrië (Arabische Rep.)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 15/04/2022 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 19/01/2023 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In toepassing van artikel 74/13, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdt de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land:

Hoger belang van het kind

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende minderjarige kinderen te hebben.

Gezins- en familieleven

Betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende gezins- of familieleden te hebben.

Gezondheidstoestand

Betrokkene diende een aanvraag 9ter in, die negatief afgesloten werden. In deze beslissing wordt het volgende vermeld:

Er worden medische elementen aangehaald voor E. M., H. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 23.05.2022 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van terugname, Roemenië.

Derhalve dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft

Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Roemenië en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Roemenië het land van bestemming.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering."

2. Onderzoek van het beroep

In het enig middel voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht, van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van Unierecht, van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker licht het middel toe als volgt:

"1. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskennis van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontnomen, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. *Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).*

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

3. *De verzoekende partij had verschillende feitelijke elementen kunnen aanreiken, indien hij daadwerkelijk zou zijn gehoord, die de besluitvorming van de verwerende partij konden beïnvloeden.*

Verzoeker had in het bijzonder kunnen wijzen op zijn actuele medische situatie, aan de hand van een recent verslag van Dr. P.D. (psychiater) van 13 december 2022 (stuk 3). Verzoeker is recentelijk in behandeling bij Dr. P.D. (psychiater). Door de psychiater wordt als besluit vermeld in zijn verslag van 13 december 2022 dat verzoeker duidelijke symptomen van een ernstige Posttraumatische stressstoornis vertoont met reactief hierop eveneens een uitgesproken depressief toestandsbeeld. Verzoeker wordt ondersteund met psychofarmaca (quetiapine, remergon en venlafaxine). Door de psychiater wordt duidelijk geattesteerd dat verzoeker verder dient opgevolgd te worden. Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou een hertraumatiserende gebeurtenis uitmaken. Verzoeker dient in een veilige omgeving aan zijn problemen te kunnen werken.

De bestreden beslissing zou evenwel als gevolg hebben dat verzoeker zijn actuele behandeling bij Dr. P. D. (psychiater) niet kan verderzetten en dat verzoeker zou worden onttrokken van zijn vertrouwde (veilige) omgeving.

De impact van de bestreden beslissing is derhalve bijzonder groot op de persoonlijke situatie van verzoeker, waarmee verweerder diende rekening te houden (zoals voorzien in artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

Verzoeker werd evenwel niet door verweerder in de gelegenheid gesteld om te worden gehoord, voorafgaandelijk het opleggen van een verwijderingsbeslissing. De verzoekende partij werd hierdoor de mogelijkheid ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 49, 50 en 55).

Het niet horen van de verzoekende partij heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd de verzoekende partij niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk hun standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Gelet op deze elementen, wijst de verzoekende partij op een schending van het hoorrecht en de rechten van verdediging evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

TWEEDE ONDERDEEL

4. Zelfs in het enkele geval geen schending van het hoorrecht zou worden aangenomen, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat in elk geval blijkt dat de formele motiveringsverplichting werd geschonden.

De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsverplichting doordat, rekening houdende met bovenvermelde elementen, geen enkel concreet motief wordt vermeld in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker, zoals hierboven beschreven.

De verwerende partij diende evenwel rekening te houden met de specifieke situatie van de verzoekende partij, voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing. In het bijzonder diende rekening te worden gehouden met zijn actuele gezondheidstoestand.

Verzoeker wijst op zijn actuele medische situatie, aan de hand van een recent verslag van Dr. P. D. (psychiater) van 13 december 2022 (stuk 3). Verzoeker is recentelijk in behandeling bij Dr. P. D. (psychiater). Door de psychiater wordt als besluit vermeld in zijn verslag van 13 december 2022 dat verzoeker duidelijke symptomen van een ernstige Posttraumatische stressstoornis vertoont met reactief hierop eveneens een uitgesproken depressief toestandsbeeld. Verzoeker wordt ondersteund met psychofarmaca (quetiapine, remergon en venlafaxine). Door de psychiater wordt duidelijk geattesteerd dat verzoeker verder dient opgevolgd te worden. Een terugkeer naar zijn land van herkomst zou een hertraumatiserende gebeurtenis uitmaken. Verzoeker dient in een veilige omgeving aan zijn problemen te kunnen werken.

De bestreden beslissing zou evenwel als gevolg hebben dat verzoeker zijn actuele behandeling bij Dr. P. D. (psychiater) niet kan verderzetten en dat verzoeker zou worden onttrokken van zijn vertrouwde (veilige) omgeving.

De impact van de bestreden beslissing is derhalve bijzonder groot op de persoonlijke situatie van verzoeker, waarmee verweerder diende rekening te houden (zoals voorzien in artikel 74/13 Vreemdelingenwet).

Er kan derhalve geen twijfel over bestaan dat verweerder met deze elementen diende rekening te houden voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing (een verwijderingsbeslissing), terwijl in de bestreden beslissing hierover geen enkel concreet motief is terug te vinden.

De gemachtigde beperkt zich ertoe te stellen in de bestreden beslissing dat de ingediende aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet "negatief" werd afgesloten, terwijl deze

beslissing gebaseerd is op het advies van de arts-adviseur van 23 mei 2022. Er werd derhalve geen rekening gehouden met het recente verslag van Dr. P. D. (psychiater) van 13 december 2022 (stuk 3).

Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich een schending op van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting."

Verzoeker geeft eerst een theoretische toelichting bij het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht en bij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat het hoorrecht wordt geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, meer bepaald indien verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren, die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten, hadden kunnen beïnvloeden. Verzoeker stelt dat dit het geval is aangezien hij in het bijzonder had kunnen wijzen op zijn actuele medische toestand aan de hand van het recent verslag van psychiater P.D. van 13 december 2022. In dit verslag wordt vermeld dat verzoeker lijdt aan duidelijke symptomen van PTSS met een uitgesproken depressief toestandsbeeld waarvoor hij wordt behandeld met psychofarmaca. Volgens de psychiater zou een terugkeer naar het herkomstland een traumatische gebeurtenis uitmaken. Verzoeker stipt aan dat de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat hij zijn actuele behandeling bij zijn psychiater niet kan verderzetten en hij wordt onttrokken aan zijn veilige omgeving. Verzoeker stelt dat hem de mogelijkheid is ontnomen om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken. Hij concludeert tot een schending van het hoorrecht, de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In het tweede onderdeel voert verzoeker aan dat de formele motiveringsplicht wordt geschonden omdat geen enkel concreet motief wordt vermeld in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat is rekening gehouden met de persoonlijke situatie van verzoeker. Er diende met zijn actuele gezondheidstoestand rekening gehouden te worden, waarbij verzoeker opnieuw verwijst naar het attest van psychiater P.D. De gemachtigde diende met zijn persoonlijke situatie rekening te houden en volgens verzoeker zou geen enkel concreet motief hierover terug te vinden zijn. Verzoeker erkent dat in de bestreden beslissing is gemotiveerd dat de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd afgesloten, maar wijst erop dat die beslissing steunt op het advies van de arts-adviseur van 23 mei 2022, en er zodus geen rekening is gehouden met het verslag van psychiater P.D. Hij concludeert tot een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

De Raad sluit zich aan bij de theoretische toelichting bij het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Hij wijst er evenwel op dat de gemachtigde uitdrukkelijk in de bestreden beslissing van 7 februari 2023 met de gezondheidstoestand van verzoeker heeft rekening gehouden door te wijzen op de aanvraag die werd ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en die ongegrond werd verklaard. In deze procedure is verzoeker reeds voor zijn medische belangen en meer specifiek voor zijn psychische problematiek, kunnen opkomen. Het attest dat verzoeker thans voegt aan het verzoekschrift van psychiater P.D. is inderdaad een attest dat nog niet in de beoordeling van 23 mei 2022 kon betrokken worden door de arts-adviseur. De Raad kan evenwel niet volgen dat indien hij dit stuk in het kader van een nieuwe gelegenheid om voor zijn belangen op te komen had kunnen voorleggen, dit mogelijk tot een andere beslissing had kunnen aanleiding geven. Enerzijds moet verweerder in de nota gevolgd worden dat de psychiater stelt dat een terugkeer naar het land van origine onmogelijk is gezien dit op zich reeds een hertraumatiserende gebeurtenis is, waarbij hij zo goed als onwaarschijnlijk de noodzakelijke hulpverlening zal krijgen. De thans bestreden beslissing voorziet evenwel uitdrukkelijk *"Betrokkene geniet reeds internationale bescherming in Roemenië en zal dus niet gedwongen verwijderd worden naar het land van herkomst. Bij een eventuele verwijdering is Roemenië het land van bestemming."* Het is evident dat verzoeker als erkend vluchteling in geen geval naar zijn herkomstland kan verwijderd worden noch geacht worden terug te keren, doch de bestreden beslissing houdt geen dergelijk risico in.

Anderzijds moet de Raad vaststellen dat reeds in het arrest nr. 283 621 van 19 januari 2023 over dit stuk van 13 december 2022 werd gesteld:

"4.4. De verzoekende partij verwijst ter zitting voorts naar een recent medisch attest van 13 december 2022 van psychiater dr. P.D. dat zij op zitting neerlegt, en argumenteert dat hieruit haar moeilijke situatie en haar kwetsbaar profiel blijken en dat haar klachten hierin worden opgesomd, met name een ernstige posttraumatische stressstoornis met uitgesproken depressief beeld, waarvoor medicatie en opvolging noodzakelijk zijn. De verzoekende partij legde enkele dagen eerder, meer bepaald op 12 december 2022, een attest van dr. B.V.C. van 28 augustus 2022 neer. Hierin staat vermeld dat die arts op 5 augustus 2022

een gesprek had met verzoekende partij ter evaluatie van haar gezondheidstoestand. De dokter noteert in zijn verslag dat voor hem “een neerslachtige man met een bijzonder laag energieniveau” zit en ook: “Depressieve kenmerken staan op de voorgrond: weinig zingeving, angst, slapeloosheid, geen regelmatig dag- en nachtritme, donkere gedachten...” Verder staat in het beknopte verslag o.a. te lezen: “Een diagnose van posttraumatische stress stoornis en ernstig depressief syndroom zijn hier op hun plaats” en: “Bij deze jongeman zijn een gedegen psychotherapeutische en psychiatrische behandeling vereist.” Het attest vermeldt voorts o.a. nog dat een afspraak met een psychiater werd voorzien. Die is er nadien dus effectief gekomen, zo blijkt uit voormeld psychiatrisch attest van 13 december 2022. Ter zitting verwijst de verzoekende partij tevens naar een brief van een buurvrouw [...]”. De Raad wijst erop dat het in casu niet ter discussie staat dat de verzoekende partij met psychische problemen kampt. Zij brengt in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming echter geen (nieuwe) elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij als statushouder in Roemenië geen toegang zou hebben tot en geen gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg aldaar, zoals eerder bij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld.

[...] Dat de verzoekende partij psychologische problemen heeft, wordt ter zake niet betwist. Uit de door haar bijgebrachte attesten – waarbij de Raad vaststelt dat die alle lijken te zijn opgesteld op basis van één consultatie – kan evenwel niet worden afgeleid dat zij doet blijken van een dermate bijzondere kwetsbaarheid dat zij, het geheel van haar omstandigheden in acht genomen, in geval van terugkeer naar Roemenië, buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. De verzoekende partij toont niet aan, en zij merkt bovendien ter zitting niets in die zin op, dat in geval van terugkeer naar Roemenië, zij er als begunstigde van internationale bescherming geen toegang zou kunnen krijgen tot psychologische hulp indien nodig. In dit verband dient erop te worden gewezen dat de verzoekende partij, zoals zij zelf uitdrukkelijk aangeeft in haar verzoekschrift en nadien in haar aanvullende nota van 12 december 2022 benadrukt, Roemenië reeds na twintig dagen – te rekenen vanaf haar invrijheidsstelling – te hebben verlaten. Dit getuigt geenszins van een wil en intentie om in Roemenië een leven en toekomst uit te bouwen. Uit niets blijkt dat de verzoekende partij ernstige en doorgedreven pogingen heeft ondernomen om in Roemenië een bestaan uit te bouwen en er haar rechten te laten gelden, zoals inzake de toegang tot o.a. medische zorgen.”

Dit arrest heeft kracht van gewijde, de Raad dient dit te respecteren.

Een schending van het hoorrecht, van de rechten van verdediging of van het zorgvuldigheidsbeginsel, zoals uiteengezet in het eerste onderdeel, wordt niet aangenomen.

Waar verzoeker in het tweede onderdeel stelt dat de formele motiveringsplicht wordt geschonden en herhaaldelijk stelt dat geen enkel concreet motief wordt vermeld waaruit blijkt dat rekening is gehouden met zijn persoonlijke situatie, kan de Raad niet volgen nu de gemachtigde conform de formele motiveringsplicht uitdrukkelijk heeft gemotiveerd over het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand, en ook uitdrukkelijk heeft rekening gehouden met zijn beschermingsstatus in Roemenië.

Verder heeft de gemachtigde zich niet beperkt tot de vaststelling dat de aanvraag op grond van artikel 9ter ongegrond werd verklaard, maar heeft hij daarnaast ook uitdrukkelijk verwezen naar het voormelde arrest van 19 januari 2023 en in dit arrest – waarvan niet wordt betwist dat verzoeker dit ontvangen had – is de Raad reeds ingegaan op het attest van psychiater P.D. van 13 december 2022. Er werd dus impliciet doch zeker met dit attest rekening gehouden.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Evenmin blijkt een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES